

O MAR E O CEO

Volveu pasar, xa teñen outra nova vítima para engadir á súa longa listas de persoas falecidas no seu posto de traballo. Para eles non será máis que un número, para min era a miña vida, para min non era un número máis, porque non había nada máis. Agora estou soa, rodeada de xente, pero soa. Soa diante da televisión na madrugada, soa na cama, soa na ducha... Soa.

Persoáronse todos fachendosos e achegáronse a dárñolo pésame á familia, a mesma familia a que lle deran o pésame do mesmo xeito non fai tanto tempo, pero non nos recoñeceron, para eles non temos cara, para eles non temos dor, só queren unha foto coa familia do desgraciado e logo xa se falará de pensíons. Pero eu só sei que o meu marido non vai volver nunca porque morreu afogado no mar mentres estaba a gañar o seu soldo (un soldo de merda), para que a estes ricachóns non lle faltase a súa ración diaria recomendada de potasio. E que se non desfalecín no enterro foi pola caraxe que me enchía o corpo cada vez que unha desas persoas entraba no meu campo visual.

Eles non entenden nada, non perderon a ninguén mentres faenaba, non tiveron que oír historias tremendas sobre as condicións de vida nese cárcere flotante a que se lle chama barco, non tiveron que soportar tanto frío que a única saída para chegar vivo a terra era co alcohol, manténdose borracho día si e día tamén. Non, eses non saben isto nin nada, ¡¡que carallo van entender estes que seguro que tamén lles pagan por vir dar o pésame!! Eles, desde os seus despachos, discuten e aproban cotas de peixe, medidas de hixiene, condicións de seguridade, etc. Pero sen contar nunca cun mariñeiro, só con persoas que, coma eles, viven entre papeis e falan e falan sen saber nada. Por iso morreu, porque os que traballan e os que mandan nunca se reuniron, nunca chegaron a saber que era o que querían.

Mentres metían o corpo no nicho e ía desaparecendo pouco a pouco, íame quedando baleira. A forza que me mantivera de pé estábame indo por tódolos poros da miña pel, pensei que eu tamén morría nese intre, sen embargo, só desfalecín. Mentre outros aturan condicións sobrehumanas, eu non superara a derradeira despedida da única persoa que quixerá na miña vida. Entón chorei, chorei como non o fixera antes. Sentín vergoña de que fora a caraxe e non a amor polo meu marido o que me fixera aturar todo o ritual do enterro; non quería deixar de

chorar, era como, se desa maneira se me fora todo ese odio que levaba dentro e me quedara sen nada, sen amor e sen odio, baleira para poder continuar cunha vida que se presentaba incerta.

De súpeto, desfíxenme dos brazos que me estaban a soster e camiñei ata o punto máis alto do cemiterio; tiña unha grande altura e unhas vistas incomparables, desde onde estaba podíase ver ao mesmo tempo o mar o e ceo e, entre ámbolos dous, o horizonte, afastado, horizontal, fermoso. Senteime a ver esta estampa que nunca cambia, sempiterna fonte de sentimentos.

Esa noite durmín un sono profundo. Cando me erguín o día seguinte acordábame que soñara coa fotografía que formaran o ceo e o mar no alto do cemiterio. No meu soño o ceo estaba cheo de nubes e, como cando era pequena cada nube tiña a súa propia forma. A que más me gustaba era unha man que saía do máis alá. Mientras estaba vendo fixamente isto, un avión aparecía desde o horizonte e metíase dentro desa inmensa palma da man e xa non o volvíñ ver, tampouco a man, que agora xa era outra cousa. Ese avión atravesara todo o mar que se extendía diante dos meus ollos e sen pensalo moito, quixen crer que ese avión viñera buscar a alma do meu marido e que a pousara na cálida palma da man dun deus que si soubera recoñecer o seu traballo. Debuxóuseme un sorriso na cara e comprendín que a vida non é máis que o camiño da auga materna ao ceo divino. Así, co sorriso na boca foi como me erguín, coñecedora agora que o humano e o divino non está tan afastados.

Tamara Pena Vidal (Bueu, 1982)

Estudante de derecho.